

*Hogy mi lebetett az a másik ok,
amiért egyszer csak felzokogott,
nem tudom, de sírt hosszan, görcsösen.
Táncolni is kellett még, azt hiszem.
A legszörnyűbb szilveszter volt, igen.
Mindenki elaludt hajnal felé,
csak én ültem, jobb híján a fürdőszobában
a kád peremén, és vártam a reggelt,
hogy végre hazamehessek, elkezdeni
a kietlennek ígérkező évet,
azt, amelyik majd későbbi barátom
bíres versének záró szava lett,
a 'kilencszázhatvanegyediket.*

TURI TÍMEA

A konyhában

*Amíg a férjeink beszélgettek,
mi kimentünk a konyhába.
Nem beszéltünk róla, de tudtuk,
egyikünk sem él hiába.
Köröttünk a ház, amiben előttünk
is öröm és kétely lakott.
Te megdicsértél azért, hogy látod,
már lepucoltam az ablakot.*

*Te láttad, és én büszke voltam,
pedig ez sem volt az én érdemem.
Nem mondtam el, de egy bejárónő
tartja rendben az életem.
Van úgy, hogy nem is találkozunk,
a lakásunkhoz kulcsa van.
Igazából ő és nem én tudom,
hogy hol az égő és hol a csavar.*

*Ez a háztartás az én birtokom,
de igazából ehhez sincs közöm.
Még nem tanultam a hibáimból,
a virágokat sem én öntözöm.
Ez a tér az enyém, de nem én
porolom ki a szőnyeget.
Nem gondolom, hogy szolgál volnék,
s hogy minden férfi szörnyeteg.*

*Amíg a férjeink beszélgettek,
a konyhában volt egy pillanat:
zavaromban letöröltem,
hogy tiszta legyen, a munkalap.
Már megint nem volt bátorságom
elmondani, hogy hogy vagyok.
A téli nagytakarítás után
hiába jöttek a vad fagyok.*

*Egy pillanat, amíg a konyhában álltunk,
és a munkalap ragyogott,
te sem beszéltél arról, hogy néha
magányosak a nappalok.
Mindannyian ismerjük
a hiányokat, a foltokat.
Mindenki mögött egy láthatatlan
kéz tartja rendben a dolgokat.*

*A férjeink ugyanazt olvassák,
de mást gondolnak egymásról.
Mi visszatértünk tálcányi sóssal,
és semmit sem tanultunk egymástól.
Az ablak, mintha láthatatlan
volna, fényben nevtünk.
Amíg a férjeink beszélgettek,
addig se magunkról beszéltünk.*

SZLUKOVÉNYI KATALIN

Reggeli józanság

*Ha nem unnád, elmondanám ezt néked:
mikor egy hétfő reggel arra ébred
az ember, hogy kész, pont ennyi az élet,
minden rendben: vekker, reggeli, széklet,
most már ami volt, mindig az lesz végleg,
világos minden vonatkozó képlet:
még hátravan úgy harminc aktív éved,
és működik, csak monoton, de tényleg
helyére kattant minden apró részlet,
és takarékra letekerve égnek
a domesztikált lángok – szóval, érted,
elkezdheted végre ezt az egészet.*